

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **K. H.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2017, č. j. 126322/2015/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 126322/2015/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2017, č. j. 126322/2015/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 126322/2015/KUSK/2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města K., odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 7. 2015, č. j. DP/702/15, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, a současně s tím mu byla uložena povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb.

Vymezení žalobních bodů

2. Žalobce svou obsáhlou žalobu strukturně rozčlenil na části označené jako vady výroku, nevedení společného řízení, protiústavnost, zásada bezprostřednosti, retroaktivita *in mitius*, nedostatek skutkového zjištění ohledně chodníku a materiální stránka. Tyto oddíly však (navzdory své obsáhlosti) samy o sobě ne vždy tvoří jednotlivé žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Níže jsou tedy shrnuty ty části žaloby, které dle svého obsahu mají charakter žalobních bodů ve smyslu zmiňovaného ustanovení:
3. V prvním žalobním bodu bylo namítáno nedodržení totožnosti skutku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle žalobce správní orgán I. stupně ve výroku rozhodl o správním deliktu ze dne 15. 9. 2014, ačkoliv řízení bylo vedeno o správním deliktu ze dne 11. 2. 2015. Pokud by správní orgán rozhodoval o správním deliktu ze dne 15. 9. 2014, pak by dle žalobce odpovědnost za tento delikt uplynutím jednoleté prekluzivní lhůty zanikla.
4. Druhý žalobní bod směřoval proti nedostatečnému vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce tento výrok nesplňuje základní požadavky, není z něj zřejmé místo a způsob spáchání správního deliktu, není v něm uvedeno ani konkrétní jednání, kterým mělo dojít k porušení povinností řidiče a pravidel na pozemních komunikacích, ani ustanovení, které porušenou normu obsahuje. Hrozí tedy záměna skutku, přičemž z výroku nelze zjistit ani to, zda místo, kde mělo vozidlo stát, bylo skutečně chodníkem.
5. Třetí žalobní bod rovněž brojil proti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to kvůli absenci odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje pravidla pro výměru sankce za správní delikt.
6. Čtvrtý žalobní bod se týkal chybného označení data narození žalobce ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť je zde uvedeno 21. 3. 182, přičemž žalobce namítal, že se narodil o 1800 let později.
7. V pátém žalobním bodu je namítáno nevedení společného řízení podle § 125b odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalobce má za to, že byl-li stíhán za více správních deliktů, pak mu měla být uložena jedna společná pokuta a jedny náklady řízení. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí ze dne 31. 8. 2015, č. j. DP/1371/15/2-SD-Šmo o správním deliktu ze dne 31. 3. 2015, kterým mu měla být uložena povinnost uhradit náklady řízení částkou 1 000 Kč a pokutu 1 500 Kč. V důsledku toho musel žalobce zaplatit celkem 5 000 Kč, zatímco kdyby bylo vedeno společné řízení, hrozila by mu pokuta ve výši 2 500 Kč a náklady řízení by činily 1 x 1 000 Kč. Vedení dvou samostatných řízení žalobce považuje za zkrácení svých práv.
8. V šestém žalobním bodu byl namítán rozpor ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, neboť toto ustanovení je založeno na principu objektivní odpovědnosti, jejíž zakotvení je však dle žalobce protiústavní, neboť český právní řád je

založen na principu subjektivní odpovědnosti. V rámci tohoto bodu žalobce navrhl přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu.

9. Sedmý žalobní bod brojil proti porušení zásady bezprostřednosti, k němuž mělo dojít tím, že žalobci nebylo umožněno účastnit se dokazování. Správní orgán I. stupně nenařídil ve věci ústní jednání a neprovedl ani dokazování mimo ústní jednání, z čehož žalobce dovodil, že řízení bylo vedeno kabinetním způsobem, což je však v rozporu s právem na spravedlivý proces obviněného ze skutku trestní povahy.
10. Osmý žalobní bod upozorňoval na možnou retroaktivitu, neboť dle žalobce se správní orgány nezabývaly otázkou, zda právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání správního deliktu, není pro žalobce příznivější, čímž mělo být porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces.
11. V devátém žalobním bodu žalobce zpochybňoval, zda místo, kde stálo zaparkované vozidlo, bylo skutečně chodníkem. Dle žalobce správní orgán I. stupně zcela pominul svou povinnost prokázat, že taková plocha byla příslušným správním orgánem jako chodník určena. Z toho žalobce dovodil, že mu byla znemožněna jakákoliv obhajoba, neboť mu nebylo sděleno, kde přesně mělo vozidlo stát, takže nemohl přezkoumat, zda se jedná o chodník, popřípadě zda zde není dopravní značení, které by stání na chodníku povolovalo. V důsledku toho nebyl dodržen právem vyžadovaný postup před zahájením řízení o správním deliktu, neboť výzva k úhradě určené částky v rozporu s § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu neobsahovala dostatečně určité označení místa přestupku. Z fotografií, jež jsou součástí spisu, dle žalobce nelze dovodit, zda vozidlo stojí na ploše, která slouží (výhradně) jako chodník. Žalobce má naopak za to, že z fotografií je zřejmé, že tak jako vozidlo žalobce stojí také ostatní vozidla. Správní orgán I. stupně navíc nesplnil svou povinnost tvrdit a prokázat, že taková plocha byla příslušným správním orgánem jako chodník určena, neboť se touto otázkou vůbec nezabýval (v tomto ohledu žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58).
12. V posledním, desátém bodu je namítáno, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dostatečně nezabýval otázkou společenské škodlivosti správního deliktu. S ohledem na skutečnost, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít před 6 hodinou ranní a navíc takto stála všechna vozidla, nemusela být otázka škodlivosti dle žalobce vůbec naplněna. V tomto rozsahu žalobce považuje rozhodnutí správního orgán I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřil se též k jednotlivým bodům. Námitku týkající se nedodržení totožnosti skutku žalobce shledal za účelovou, neboť ve výroku správního orgánu I. stupně je správně uvedeno, že je rozhodováno o správním deliktu, který se stal 11. 2. 2015. K nedostatečnému vymezení skutku ohledně místa, času a způsobu spáchání žalovaný ocitoval příslušné části prvostupňového i svého (napadeného) rozhodnutí, přičemž tyto formulace shledal dostatečnými. Námitka, že řízení vedená proti žalobci za jiné správní delikty měla být spojena ke společnému projednání, nebyla dle žalovaného ze strany žalobce ve správním řízení vůbec vznesena, navíc každé správní řízení bylo zahájeno v jinou dobu, tudíž by nebylo možné spojit řízení v různých fázích. Ve vztahu k namítané otázce protiústavnosti má žalovaný za to, že žalobce pomíjí jednu podstatnou skutečnost, a

sice že kdyby byl býval sdělil, kdo byl řidičem vozidla, pak by se své odpovědnosti za delikt zbavil, ale protože tak neučinil, pak musí nést následky svého nevědomého jednání. K porušení zásady bezprostřednosti žalovaný uvedl, že v řízení o správním deliktu neměl správní orgán I. stupně povinnost ústní jednání nařídít, naopak žalobce měl možnost se s podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, svého práva však nevyužil. K otázce nevypořádání se s možnostmi, zda nová právní úprava přijatá po spáchání správního deliktu nebyla pro žalobce příznivější, žalovaný konstatoval, že skutková podstata správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu byla od 18. 1. 2013 do 30. 6. 2017 stejná. Ve vztahu k námitkám proti vymezení chodníku žalovaný odkázal na fotografie ve správním spisu, z nichž považuje za nesporné, že se jedná o komunikaci, u které je mezi jízdním pruhem a chodníkem zvýšený obrubník, jízdní pruh je tedy od chodníku stavebně oddělen. V tomto směru nelze aplikovat žalobcem odkazovanou judikaturu, neboť v místě přestupku není zakázán vjezd motorovým vozidlům, nejedná se o místní komunikaci IV. třídy podle zákona č. 13/1997 Sb., navíc v projednávané věci byl chodník stavebně oddělen, jedná se tedy o zcela jinou situaci. Pokud jde o nedostatečné vypořádání otázky společenské škodlivosti, pak dle žalovaného v případě správního trestání a jednotlivých správních deliktů výslovný požadavek společenské škodlivosti chybí, správním deliktem je proto jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem a za něž správní orgán ukládá zákonem stanovený trest. Zákonodárce spojením protiprávního jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty správního deliktu a oprávněním správního orgánu uložit trest vyjadřuje, že takovému jednání přikládá určitý stupeň společenské nebezpečnosti. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

14. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které obsáhle polemizoval s argumentací žalovaného. Poměrně obsáhle zdůraznil, proč by jeho žalobní námitky měly být přípustné, přestože je předtím neuplatnil v odvolání, odkázal přitom na výklad judikatury připouštějící ve věcech správního trestání možnost navrhnout nové skutečnosti a důkazy i v případě pasivity obviněného (konkrétně citoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, dále rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 1. 2017, č. j. 51 A 11/2016-46 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, č. j. 31 A 72/2017). Žalobce rovněž k replice doložil snímky obrazovky (prinstscreeny) z náhledu internetové aplikace mapy.cz mající zobrazovat ulici F., přičemž z těchto map má být patrná složitost dopravní situace v daném místě, jakož i to, že v podstatné části ulice je možno zastavit a stát na části chodníku. Rovněž rozvedl žalobní bod týkající se porušení zásady bezprostřednosti, v němž upřesnil, že sice není potřeba vést v řízení o správním deliktu jednání, avšak je zásadní procesní vadou, pokud žalobci nebyla umožněna účast na dokazování mimo jednání ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu. Ostatní části žalobcovy repliky pak představují v zásadě toliko upřesnění či rozvedení žalobní argumentace, jež však ve vztahu k věci samé nepřinášejí již nic převratného.

Skutková zjištění

15. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
16. Dne 2. 3. 2015 obdržel správní orgán I. stupně oznámení městské policie o podezření ze spáchání přestupku obsahující následující popis: „Dne 11. 2. 2015 v 5:31 hod. zjistila hlídka MP K., že v K., ul. F., na chodníku, stojí vozidlo tov. zn. K., barva s., RZ X. Tímto bylo porušeno ustanovení § 53 odst. 2 zák. č. 361/2000 Sb. Za stěračem vozidla byla ponechána

výzva pro nepřítomného pachatele přestupku, ale řidič se ve lhůtě 8 dnů na MP K. nedostavil...“. K oznámení byl připojen vyplněný tiskopis Městské policie K. s vyplněnými údaji o vozidle (značka, typ, registrační značka), času (11. 2. 2015, 5:31 hodin) a místu (ulice F.) a obsahující výzvu k dostavení se na služebnu městské policie za účelem projednání přestupku, jenž měl dle údajů strážníka vyplňujícího oznámení spočívat v nedovoleném stání na chodníku. Z údajů karty vozidla bylo zřejmé, že jako provozovatel vozidla specifikovaného v oznámení městské policie byl od 26. 11. 2012 zapsán žalobce. Dále byly k oznámení připojeny fotografie zachycující stříbrné vozidlo značky K. zaparkované podélně tak, že obě kola na (z pohledu řidiče) levé části vozidla stojí na vyvýšené části oddělené obrubníkem od ostatního asfaltového povrchu.

17. Dne 12. 3. 2015 byla žalobci doručena výzva správního orgánu I. stupně, aby zaplatil peněžitou částku ve výši 300 Kč ve lhůtě 15 dnů od doručení, neboť bylo zjištěno zaparkování jím provozovaného vozidla na chodníku, v čemž je spatřováno naplnění skutkové podstaty přestupku řidiče dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce byl v rámci této výzvy poučen, že v případě zaplacení předmětné částky bude věc přestupku odložena, a rovněž byl poučen o možnosti sdělit po dobu lhůty splatnosti této částky údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, s tím, že pokud předmětnou částku nezaplatí nebo nesdělí údaje o řidiči vozidla, bude vedeno řízení o správním deliktu provozovatele. V návaznosti na to správní orgán I. stupně odložil věc týkající se přestupku řidiče a následně v příkazním řízení žalobci uložil povinnost uhradit pokutu ve výši 1.500 Kč a paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
18. Dne 27. 5. 2015 obdržel správní orgán I. stupně nepodepsané elektronické podání odeslané z emailové adresy X označené jako odpor, ve kterém v něm označený zmocněnec (Bc. J. K., jednatel společnosti F. C., s. r. o.) zároveň žádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námítky podjatosti. Dne 1. 6. 2015 obdržel správní orgán I. stupně od téhož odesílatele totožné podání, avšak tentokrát opatřené elektronickým podpisem. Přílohou obou podání byl formulář plné moci od žalobce pro společnost F. C., s. r. o., IČO X, ve věci správního řízení vedeného u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. DP/702/15. Formulář plné moci nebyl opatřen podpisem žalobce. K výzvě správního orgánu dne 11. 6. 2015 zmocněnec žalobce doložil vyhotovení plné moci opatřené žalobcovým podpisem.
19. Přípisem ze dne 17. 6. 2015 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci správního deliktu provozovatele vozidla, dle doručenky z datové schránky byl tento přípis doručen dne 18. 6. 2015 žalobcovu zmocněnci, společnosti F. C., s. r. o.
20. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 30. 7. 2015, č. j. DP/702/15, byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla K. S., RZ X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 11. 2. 2015 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

21. Dne 24. 8. 2015 obdržel správní orgán I. stupně odvolání žalobce. Toto odvolání bylo dle obsahu pouze odvoláním blanketním, neobsahovalo žádná konkrétní tvrzení, v čem by mělo být rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesprávné. Jediným obsahem odvolání byla žádost o ustanovení lhůty k doplnění odvolání a o poskytnutí kopií ze spisu. Správní orgán I. stupně k žádosti žalobce poskytl žalobci lhůtu 14 dnů k doplnění odvolání a současně zaslal žalobci kopie požadovaných listin. Dne 4. 5. 2017 žalovaný rozhodl o zamítnutí odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

22. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Soud pro přehlednost a úplnost zdůrazňuje: Žalobce se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a též souvisejícího prvostupňového rozhodnutí. V převážné většině žalobních bodů žalobce namítá nedostatky pouze prvostupňového rozhodnutí, případně řízení před správním orgánem I. stupně. V průběhu správního řízení před žalovaným coby odvolacím orgánem žalobce fakticky neuplatnil jedinou věcnou odvolací námitku, se kterou by se mohl žalovaný vypořádat. Za takové situace bylo povinností žalovaného přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43). Soud si je zároveň vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, ve kterém byla připuštěna možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Stejně tak soud respektuje závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, podle něhož je připuštěna možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení, a proto soud ve správním soudnictví nemůže žalobní tvrzení či důkazní návrhy odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že nebyly uplatněny v řízení před správním orgánem. S odkazem na výše zmiňovanou judikaturu proto v nyní posuzované věci musel soud projednat všechny uplatněné žalobní body, jakkoli je zjevné, že žalobci zjevně nic nebránilo uplatnit námitky již v odvolání, neboť směřují zejména proti kvalitě výroku nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
24. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť i když žalobce nařízení jednání požadoval, tak při přezkumu napadeného rozhodnutí byl zjištěn důvod pro postup dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz body 28 až 31 níže).

Posouzení žalobních bodů

25. Z uplatněných žalobních bodů soud shledal za důvodný v zásadě jen jediný, a to ten, který je v přehledu žalobních bodů označen jako druhý. Konkrétně jde o žalobní bod směřující proti nedostatečnému vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
26. Je pravdou, že v době rozhodování žalovaného i správního orgánu I. stupně nebyly požadavky na vymezení skutku stanoveny přímo v zákoně, jako je tomu podle dnešní úpravy (srov. § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o

nich, ve znění pozdějších předpisů, jenž nabyl účinnosti až 1. 7. 2017, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí). Na druhou stranu, povinnost formulovat ve výroku rozhodnutí o správním deliktu náležitý popis skutku s označením místa, času a způsobu spáchání byla již v době rozhodování žalovaného i správního orgánu I. stupně dovozována výkladem. V tomto směru je stěžejní zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, který uvedl: „*Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. (...) V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. (...) Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. [zvýrazněno zdejším soudem](...) Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] (...).*“ Jak plyne z citovaného usnesení, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu označil za nepřijatelný dřívější výklad (zastávaný např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55), podle něhož postačovalo, byl-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí. Tento závěr, tedy že dostatečný popis skutku co do místa, času a způsobu spáchání musí být obsažen již ve výroku a že nepostačuje až popis v odůvodnění, pak zcela převzala i pozdější rozhodovací praxe (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, nebo ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 - 40).

27. A právě v tom spočívá klíčový problém správních rozhodnutí v nyní posuzované věci: Jak ve výroku správního orgánu I. stupně, tak ve výroku odvolacího (žalobou napadeného) rozhodnutí popis skutku, který by odpovídal požadavkům výše zmiňované judikatury, schází. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí se uvádí, že spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se žalobce dopustil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť „*jako provozovatel vozidla K. S., RZ X nezajistil dne 11. 2. 2015, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.*“ Z takto podaného popisu však skutečně není patrné, na jakém místě se měl skutek udát (např. v jaké ulici), ani jakým způsobem měl být spáchán (tj. v čem mělo spočívat správním orgánem zmiňované nedodržování povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem – např. právě ve stání na chodníku). Soud samozřejmě nepřehlédl, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je popis skutku vymezen již podstatně detailněji (a lépe), nicméně ve světle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, nelze jinak než přijmout závěr, že skutková zjištění obsažená ve správním spise či v odůvodnění správního rozhodnutí není možné zaměňovat s náležitým vymezením skutku v jeho výrokové části, a proto pro posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí je bez významu, že z jeho odůvodnění v kontextu s obsahem správního spisu je zřejmé, o jakém skutku správní

orgán I. stupně rozhodoval.

28. Soud rovněž nepřehlédl, že v odvolacím rozhodnutí žalovaného je část z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zahrnujícího popis skutku začleněna před část, ve které začíná vlastní odůvodnění odvolacího rozhodnutí, tedy čistě z hlediska formální struktury je zařazena jakoby ve výroku. Takto zvolenou strukturu rozhodnutí nicméně nelze považovat za doplnění či opravu nedostatečného výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť z obsahu rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí zcela potvrdil, a naopak z něj nelze nijak dovodit, že by žalovaný rozhodnutí prvního stupně změnil ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soud proto nemůže jinak než konstatovat, že ani žalovaný coby odvolací orgán nezhojil nedostatek výroku prvostupňového rozhodnutí o správním deliktu, pokud jde o specifikaci skutku.
29. Ke způsobu, jímž v nyní posuzované věci správní orgán I. stupně pojal popis skutku, je vhodné poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 9 As 163/2018-33, v němž bylo mj. uvedeno: *„Posouzení, zda byl skutek, respektive místo jeho spáchání vymezeno dostatečně určitě, nelze vést pouze formálně tak, že místo bylo specifikováno ulicí, konkrétním domem a podobně. Jak již bylo uvedeno, zcela stěžejní je, aby z vymezení bylo seznatelné, zda se jednalo o parkování v místě, kde to bylo zakázáno. Zpravidla bude zcela v pořádku, pokud bude ve výroku uvedeno město, ulice a číslo popisné či orientační, jak tomu bylo i ve stěžovatelských věcech.“* Jednalo se o případ, kdy výrok prvostupňového rozhodnutí o správním deliktu byl formulován velmi podobně jako nyní u správního orgánu I. stupně. Tehdy bylo ze strany krajského soudu žalobě vyhověno právě z důvodu, že vyjma specifikace času byl popis skutku ve výroku o správním deliktu nedostatečný (tedy v podstatě stejně jako v nyní projednávané věci). Žalovaný správní orgán (v uvedené věci Krajský úřad Jihomoravského kraje) následně v kasační stížnosti argumentoval, že v případě správního deliktu provozovatele vozidla není třeba trvat na tak podrobné specifikaci výroku jako v případě přestupku řidiče vozidla, nicméně Nejvyšší správní soud se s touto námitkou neztotožnil a shledal, že zrušení správního rozhodnutí pro nedostatečný popis skutku ve výroku rozhodnutí o správním deliktu bylo namístě.
30. Soud proto uzavírá, že žalobní bod brojící proti nedostatečnému vymezení skutku co do místa a způsobu spáchání je nutno ve světle výše zmiňované judikatury považovat za důvodný. Nedostatek skutkového vymezení správního deliktu ve výroku správního rozhodnutí představuje vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a proto soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil (bez nutnosti nařizovat jednání).
31. Soud však zrušil pouze rozhodnutí žalovaného, naopak neshledal důvod, aby zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v průběhu správního řízení byl opatřen dostatek podkladů k rozhodnutí ve věci samé, přičemž vady výroku spočívající v nedostatečném popisu skutku lze napravit i v odvolacím řízení postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.
32. Právě z důvodu, že správní řízení bude moci pokračovat zřejmě i bez nutnosti výrazněji doplňovat zjištění skutkového stavu, považuje soud za nanejvýš vhodné – i navzdory zrušení napadeného rozhodnutí pro důvodnost jednoho žalobního bodu – vypořádat též žalobní body ostatní, které již důvodnými neshledal.
33. Za zjevně nedůvodný je třeba považovat žalobní bod brojící proti údajnému nedodržení totožnosti skutku. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání deliktu provozovatele vozidla ze dne 11. 2. 2015, totéž

datum je jako den spáchání deliktu uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Není tedy pochyb, že správní řízení se po celou dobu vedlo ve vztahu k deliktu spáchanému dne 11. 2. 2015. Soudu naopak není zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodoval o správním deliktu ze dne 15. 9. 2014. Toto upřesnění není zřejmé ani z žalobcovy repliky, ve které je na podporu tohoto žalobního bodu citována část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, jež se týkala změny předmětu řízení před správními orgány. K ničemu takovému však v této věci zjevně nedošlo.

34. Nedůvodný je rovněž žalobní bod třetí brojící proti tomu, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí schází odkaz na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje pravidla pro výměru sankce za správní delikt. Toto ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, nikoliv výroku, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci. Vypuštění odkazu na toto ustanovení proto nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí o sankci (srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71). Argumentoval-li žalobce v replice odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016, pak toto hovoří o povinnosti správního orgánu uvést ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Žalobcem zmiňované ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (ve znění novely č. 230/2014 Sb.) se však netýkalo žádné skutkové podstaty, ale upravovalo společná pravidla pro správní delikty právnických osob (liberační důvody, zánik odpovědnosti, způsob pro určení výměry sankce atd.). Na žalobcovu věc toto ustanovení zjevně nedopadalo a jeho absence ve výroku v žádném případě nezakládá vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
35. Za důvodný nelze považovat ani žalobní bod čtvrtý týkající se nesprávně uvedeného data narození žalobce. Jakkoli je pravdou, že datum narození žalobce bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno ve formě „...narozený X...“, tak současně nemůže být pochyb o tom, že se jedná pouze o písařskou chybu. Nedostatek spočívající v chybě v psaní však sám o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť je řešitelný postupem podle ustanovení § 70 správního řádu a v žádném případě to nepředstavuje důvod pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Soud v této souvislosti podotýká, že se snad ani nelze rozumně domnívat, že by někdo za rok žalobcova narození skutečně považoval rok X a že by takto uvedené datum někdo vnímal jinak než jako zcela očividnou písařskou chybu. V tomto kontextu námitku žalobce, že se narodil o 1800 let později, ani nelze považovat za vážně míněnou argumentaci, ale spíše za nemístný vtip.
36. Za důvodný soud neshledal ani pátý žalobní bod namítající nevedení společného řízení podle ustanovení § 125b odst. 2 zákona o silničním provozu. K otázce projednání sbíhajících se správních deliktů ve společném řízení je již konstantně judikováno, že samotné neprojednání sbíhajících se správních deliktů ve společném řízení nelze bez dalšího považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí správního orgánu; o vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí by se mohlo jednat až v případě, kdy se správní orgán na základě porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu dopustí zároveň ještě jiného zásahu do práv účastníka řízení, jako

například uložení trestu v rozporu se zásadou absorpce (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 As 257/2018 - 67, ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 As 212/2017 - 47, nebo ze dne 27. 3. 2014, č. j. 6 As 74/2013 - 22). Ve vztahu k nyní posuzované věci soud konstatuje, že příslušná skutková podstata správního deliktu stanovila možnost sankce ve výši až 10 000 Kč (viz § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu), proto tvrdil-li žalobce, že v důsledku dvou rozhodnutí vydaných ve dvou samostatných řízeních musel v souhrnu (tj. včetně náhrady nákladů řízení) uhradit celkem 5 000 Kč, pak se navzdory opakovaně ukládané povinnosti k paušální náhradě nákladů řízení rozhodně nejedná o porušení absorpční zásady (zásady nepřipustného sčítání sankcí).

37. K vypořádání šestého žalobního bodu ohledně namítaného rozporu ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem lze zcela odkázat na náleze Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (veřejně dostupný na <https://www.usoud.cz/>), ve kterém Ústavní soud podrobil žalobcem označené ustanovení testu ústavnosti, přičemž neshledal, že by bylo v rozporu s ústavním pořádkem. Ústavní soud ve zmiňovaném nálezu uvedl: „...odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinností neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“ Soud má za to, že citovaným nálezem byl žalobcův požadavek na přezkum ústavnosti zmiňovaných zákonných ustanovení vyčerpávajícím způsobem naplněn, proto je otázka případného přerušení řízení za účelem předložení věci Ústavnímu soudu zjevně bezpředmětná.
38. Důvodný není ani žalobní bod sedmý týkající se údajného odepření práva žalobce účastnit se dokazování. Předně je třeba poznamenat, že tento žalobní bod byl argumentačně značně nekonzistentní, neboť žalobce v žalobě namítal, že kvůli nenařizení ústního jednání mu nebylo umožněno zúčastnit se dokazování, naproti tomu v replice tato tvrzení poněkud pozměnil a namítal, že souhlasí s žalovaným v tom, že ústní jednání nemuselo být prováděno, ale že mu nebyla umožněna přítomnost při dokazování mimo ústní jednání ve smyslu § 52 odst. 2 správního řádu, v němž by mu mohlo být vysvětleno, kde mělo k přestupku dojít, v čem spočíval, kdy se tak mělo stát a zda bylo na daném místě parkování na chodníku dovoleno místní úpravou. Soud k tomuto uvádí, že pokud jde o povinnost konat ústní jednání v rámci řízení o správním deliktu, pak lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46: který k této otázce uvedl, že „...v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech;

v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu. V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. (...) Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání.“ Pro úplnost soud poznamenává, že závěry citovaného rozsudku zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc, neboť skutek, v němž byl spatřován správní delikt provozovatele vozidla, spočíval v parkování vozidla na chodníku, přičemž správní orgán I. stupně měl k dispozici oznámení o podezření ze spáchání přestupku i fotografie zaparkovaného vozidla, které zachycovaly uvedené přestupkové jednání. Nic tedy nebránilo tomu, aby správní orgán I. stupně namísto nařízení ústního jednání zvolil postup dle § 52 odst. 2 správního řádu a provedl dokazování mimo ústní jednání na základě spisových podkladů s tím, že o tomto postupu řádně vyrozumí žalobce. K takovému řádnému vyrozumění v daném případě skutečně došlo, neboť jak již bylo konstatováno výše v rámci reprodukce správního spisu, žalobce byl po podání blanketního odporu vyrozuměn přípisem ze dne 17. 6. 2015 o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí (ten byl dne 18. 6. 2015 doručeno žalobcovu zmocněnci), v závěru tohoto přípisu mu dokonce byla výslovně předešlá možnost dostavit se ke správnímu orgánu, avšak žalobce na toto vyrozumění nijak nereagoval, nikterak shromážděné podklady nerozporoval, ani sám nenavrhoval žádný nový důkaz. V kontextu těchto skutečností vyznívá námitka žalobce o nemožnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (argumentačně rozvedený až teprve v replice) zcela absurdně. Soud se rovněž nemůže nepozastavit nad požadavkem, který žalobce vznesl ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž žádal zaslání protokolu z ústního jednání. Žalobce přeci musel rozumně předpokládat, že zůstane-li k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 17. 6. 2015 nečinný a zcela pasivní, pak přirozeně žádné ústní jednání neproběhne a bude rozhodnuto zcela bez jeho účasti. Jeho následný požadavek na zaslání protokolu z ústního jednání proto nelze hodnotit jinak než jako zjevný argumentační faul.

39. Nedůvodný je rovněž osmý žalobní bod namítající možnost retroaktivity. Nutno zdůraznit, že žalobce výslovně nenamítal, že k retroaktivitě skutečně došlo, neoznačil žádné konkrétní ustanovení, kterého se měla retroaktivita týkat, ani netvrdil, že by právní úprava dopadající na danou věc vůbec doznala změny. Jeho námitka byla založena toliko na tvrzení, že v odůvodnění správních rozhodnutí chybí úvaha o tom, zda novější úprava nebyla pro žalobce příznivější. K tomu soud podotýká, že nelze po správním orgánu vyžadovat, aby dopodrobna odůvodňoval každou svou dílčí úvahu, neboť v odůvodnění je třeba se vypořádat jen s takovými skutečnostmi, které měly vliv na výsledek řízení. Proto nenastala-li v průběhu řízení žádná změna právní úpravy, která by odůvodnila aplikovat nové ustanovení kvůli jeho příznivosti pro obviněného, pak je zcela neúčelné a nadbytečné, aby se správní orgány touto skutečností v odůvodnění svých rozhodnutí jakkoli zabývaly a jen pro formu do nich vpisovaly fráze, že v průběhu řízení nenastala změna právní úpravy, která by byla pro obviněného příznivější.
40. Pouze pro úplnost soud konstatuje, že ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f tohoto zákona, které správní orgány aplikovaly, až do doby vydání odvolacího rozhodnutí žalovaného (4. 5. 2017) nedoznalo změny. Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu doznalo změny teprve v souvislosti s přijetím novely č. 183/2017 Sb., jež nabyla účinnosti až 1. 7. 2017, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Nicméně ani změny provedené touto novelou neznamenají pro obviněného žádnou výhodu, neboť spočívaly

především v úpravě pojmosloví (především se dosavadní pojem „správní delikt“ nahradil pojmem „přestupek“), rozsah odpovědnosti provozovatele se však nijak nezměnil, neboť i po novelizaci se pro vznik odpovědnosti provozovatele vozidla v tomto případě nevyžaduje zavinění (srov. § 125f odst. 3 ve znění novely č. 183/2017 Sb.). Nezměnila se ani výše sankce, neboť i po novelizaci lze uložit pokutu nepřevyšující 10 000 Kč. Lze proto uzavřít, že právní úprava zákonného ustanovení aplikovaného vůči žalobci nedoznala takových změn, aby pro žalobce byla jakkoli příznivější.

41. Soud neshledal důvodným ani devátý žalobní bod zpochybňující, zda zaparkované vozidlo skutečně stálo na místě, které lze považovat za chodník. Předně je třeba vyjasnit, že pojem „chodník“ jako legislativní pojem není českým právním řádem výslovně definován, jakkoli je v zákonech používán (viz např. § 27 zákon o pozemních komunikacích). Pojem „chodník“ je proto třeba chápat shodně jako v běžném životě: *„Chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelněji oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27). Z fotografií založených ve správním spise je patrné, že část ulice, na níž stojí vyfotografované vozidlo, je zřetelně oddělena od ostatního asfaltového povrchu mírně vyvýšeným obrubníkem, který pokračuje liniově podél zástavby nacházející se nalevo (z pohledu řidiče) od zaparkovaného vozidla. Proto nelze mít pochyb, že se o chodník skutečně jedná. Odkazoval-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, pak závěry tohoto rozsudku na nyní posuzovanou věc nepřiléhají, neboť se jednalo o případ, kdy vozidlo bylo zaparkováno na pozemku určeném jako společný dvůr, o němž bylo sporné, zda má povahu některé kategorie pozemní komunikace ve smyslu § 3 až § 7 zákona o pozemních komunikacích. To však evidentně není případ nyní projednávané věci, neboť ze zmiňovaných fotografií je očividné, že vozidlo bylo zaparkováno na městské ulici, která nepochybně charakter pozemní komunikace mít bude, přičemž pro posouzení věci již není rozhodující, o kterou konkrétní kategorii pozemní komunikace se jedná (právě otázkou kategorizace se zabývala žalobcem citovaná pasáž posledně zmiňovaného rozsudku).
42. Pokud jde o fotografie předložené žalobcem v rámci jeho repliky, pak soud jimi důkaz již neprováděl, neboť s ohledem na zjištění důvodu pro postup dle podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz výše) se vedení jednání za účelem provedení dokazování jeví být zjevně nadbytečným. Případné vypořádání tohoto důkazního návrhu tedy bude na správních orgánech v rámci nového řízení po zrušení napadeného rozhodnutí. Soud nicméně pouze nad rámec (aniž by to mělo zásadní význam pro projednání této žaloby) poznamenává, že žalobcem předložené printscreeny z aplikace mapy.cz patrně zachycují úplně jiný úsek ulice F. než ten, na kterém bylo zaznamenáno zaparkování vozidla fotografiemi ve správním spise (tomu nasvědčuje především odlišné množství stromů).
43. Za zcela nedůvodný je třeba považovat i žalobní bod poslední namítající nevypořádání se s otázkou společenské škodlivosti. Předně je třeba poznamenat, že odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu je koncipována jako odpovědnost objektivní, přičemž neprobíhá dokazování o tom, zda byl s jistotou spáchán správní delikt, za nějž je provozovatel vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný, neprobíhá ani ověřování, že byla naplněna materiální stránka tohoto přestupku. Materiální znak správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu je naplněn vždy, když jsou naplněny jeho formální znaky. K tomu srovnej též rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016- 46, v němž uvedl: „Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoli však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“ Zkoumání otázky míry společenské škodlivosti se ve světle výše uvedeného jeví jako bezpředmětné a nevypořádání této otázky v rozhodnutí správního orgánu I. stupně v žádném případě nezakládá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Navíc žalobcem uváděné důvody, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít před šestou hodinou ranní a že takto stála všechna vozidla, soud považuje za argumentačně velmi slabé, neboť pokud by takovéto okolnosti samy o sobě měly vést ke zproštění odpovědnosti za správní delikt, pak by prakticky jakékoliv protiprávní jednání muselo zůstat bez následků, neboť prakticky vždy by bylo možno poukázat na to, že existují i jiná stejně závažná nebo ještě závažnější protiprávní jednání. Až takto bezbřehá však ochrana obviněného ve správním trestání být nemůže.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Soud závěrem shrnuje, že jakkoli shledal většinu žalobních námitek nedůvodných (viz výše body 32 až 33), tak námitku brojící proti nedostatkům výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž nebyl dostatečně vymezen skutek kladený žalobci za vinu, musel s ohledem na výklad zastávaný konstantní judikaturou shledat za důvodnou (viz výše body 25 až 29), a proto nemohl postupovat jinak než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro podstatnou vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
45. Jak již bylo zmíněno (viz bod 31 výše), soud neshledal důvod, aby současně s rozhodnutím žalovaného zrušoval též rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Je tomu tak zejména proto, že vada řízení, pro kterou bylo napadené rozhodnutí zrušeno, je napravitelná v odvolacím řízení a není kvůli ní potřeba opakovat řízení na prvním stupni, v rámci něhož byl naopak opatřen dostatek podkladů pro vydání meritorního rozhodnutí. Bude tedy na uvážení žalovaného, zda vyjde z dosud opatřených podkladů a přistoupí ke změně prvostupňového rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tím způsobem, že dostatečně přesně vymezí ve výroku popis skutku především co do místa, času a způsobu spáchání, anebo zda v tomto směru ještě doplní dokazování, ať již sám nebo prostřednictvím správního orgánu I. stupně.
46. Závěrem soud považuje za vhodné poznamenat, že jakkoli je žaloba velmi obsáhlá, argumentačně je poněkud chudá. Soud shledal důvodnou pouze jednu žalobní námitku. Lze proto konstatovat, že řadou dalších námitek se žalobce pouze snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány, a tím dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova. Jak je patrné již z průběhu řízení před správními orgány, žalobce (resp. jeho zmocněnec, za jehož výběr je však žalobce zodpovědný) nejprve prodlužoval řízení posíláním nepotvrzených elektronických (e-mailových) podání, která doložil elektronicky podepsaná až po výzvě správního orgánu, následně byl ve správním řízení téměř zcela pasivní, na vyrozumění o provádění dokazování mimo jednání nijak nereagoval a nevyjádřil se k němu, odvolání podal pouze blanketní, načež se v řízení před

soudem svou dosavadní procesní pasivitu snaží nahradit podáním detailní a obsáhlé žaloby založené převážně na důvodech, které zcela zjevně mohl namítat již v řízení před správními orgány. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistickované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých se společností F. C., s.r.o. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, či ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30).

47. O náhradě nákladů řízení soud proto rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu zneužívající povahy procesní strategie žalobce, která byla popsána v předchozím odstavci a kterou soud považuje za okolnost zvláštního zřetele hodnou odůvodňující nepřiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu